

Мартин Йоцев

Силата на времето

Тъмнината вече обземаше долината когато професор Андриус се качи на Форда си и се отправи към местният колеж.

Днес бе валяло и улиците бяха още мокри, затова професорът не караше бързо.

Замисли се.

– Интересно – каза си той – само 6 часа е, а вече е тъмно! Това не е нормално за долината. Може би това се променя с годините.

Но мислите му бяха прекъснати от една топка, която излетя от близкият двор, прелетя над главите на минавачите и тупна пред колата на професора. Той спря и изчака малкото момче да си вземе топката и продължи пътя си. Мислите за времето вече не го вълнуваха, той се замисли за предстоящата лекция.

Да, той не пишеше своите лекции и затова трябваше да ги знае много по-добре. Преговаряше всичко по много пъти, прегрупираше, сортираше, подменяше и какво ли още не, само да достигне оптималния вариант. Проф. Андриус наистина БЕШЕ добър учен...

Университетът се намирал в другият край на града, това обстоятелство не беше нещо страшно за град с такива размери. Само 10 мин. бяха достатъчни на професора да достигне до главният вход на зданието което не можеше да бъде сбъркано с никое друго в околността. Университета беше главната забележителност тук. Той бе и главната причина в града да няма много заводи. По-голяма част от и без това малкото жителски работеха в сферата на обслужване и това им носеше добри приходи.

Професорът за сетен път се почуди на респекта излъчван от тази сграда и се отправи на горе по стълбите. В аудиторията беше неочаквано шумно. Професора се заслуша и веднага разбра защо беше всичко.

Следобеда имаше представяне на отбора по американски футбол. По уредбата на стадиона се извиква името на играча и той излиза от съблекалнята на терена където се покланя на публиката. После се провежда демонстрационен мач с отбора на Тасус, малък град от Юта кадето хората не бяха много запалени по футбола и за това си нямаха и стадион. Това беше програмата която изглежда не беше изпълнена както трябва.

– Какво става тук Пит? – този въпрос бе зададен от професора на едно момче, стоящо на две три крачки от него.

Момчето се завъртя на пети и погледна професора, усмихна му се и се приближи.

– А, професоре, ами как да ви кажа... обичате ли футбол?

– Не особено. Гледам някой срещи на Сан Франциско.

– Значи мога да ви го кажа спокойно. – при тези думи Пит се завъртя на страни и се изхили по възможно най-страшният начин. Професора се заслуша.

След 15 мин. когато беше изслушал разказа още 2 пъти той все още го намираше за много забавен.

Рони Нилсън, надеждата на отбора, който бяга 100 м за 11 сек. и лови пасовете под страхотни ъгли, също участва в представянето. Когато от колоните прозвуча името му, той така се зарадва, че на последното стъпало на стълбището, извеждащо го на стадиона, се спъна и падна. Така се сгромоляса, че си счупи подбедрената кост на левия крак и лъчевата кост на дясната ръка. Имаше и няколко разбити зъба. Така се разби, че после го изнесоха на носилка.

След като чу веднъж историята на Рони, професорът не можа да се въздържи и се захили бурно. Това подейства като сигнал и цялата зала дружно се засмя.

Още 15 мин. бяха нужни на професор Андрюс да укроти аудиторията. Историята за Рони Нилсън не спираше да размива хората.

– Тишина моля. – този път подействали думите на професора увиснаха във въздуха и се чудеха къде да се скрият. – И така да преминем към темата за която сме се събрали да говорим. Динозаврите. Как са живели те? Защо са умряли? Палеонтологията не е гледане в миналото, както правят врачките и гадателите. Ние трябва да се ръководим от фактите които разкриваме по време на разкопките и изледванията на кости и вкаменелости останали ни от миналото. Това ни дава учудващо много информация, която врачките си смучат от пръстите. Динозаврите са наследници на по-простите архозаври, които изчезват с навлизането в мезозоя. През тази ера разцвита и благоденствието на динозаврите е пълно. Очертават се седем групи, които от своя страна обединяват няколко стотин различни вида от тези гиганти. Някой от тях биха създали комплекс за малоценност на десет етажна сграда.

В този момент един от студентите шумно се отпусна на банката пред него и подхвана блаженна дрямка. Това не смути професора и той продължи.

– С течение на времето някой от динозаврите приспособили задните си крака изцяло за ходене, като за целта вече не използвали предните, това явление се нарича бипедализъм. Други като стегозаврите и анкилозаврите загубват тази си способност. Но друго деление на динозаврите ще ни интересува повече. Голяма част от тях са хищници. Друга голяма група са тревопасните. Интересно е, че към средата на мезозоя се

появяват и динозаври със смесено хранене. Както виждате динозаврите са имали представители във всички групи по хранителната верига, като изключим фотосинтезиращите разбира се.

Няколко закъсняли студента се вмъкнаха в залата като тихо се подредиха по катедрите.

– Днес искам да ви разкажа за моите изледвания за живота на динозаврите. Навярно те са били топлокръвни, притежавали са признаци на висока физиологична организация. Големите находища на склети на динозаври водят до залючението, че те са били стадни животни, предполагам, че не са били глупави. Въпреки огромните си размери те са успявали да уловят плячката си, това говори за интелектуален потенциал, който може да е намерил и някакво реално приложение, не само за лов. Не е изключено динозаврите да са имали един вид „език“ на който да са обменяли важна за тях информация. Това и обстоятелството, че са били многобройни не може да не е водило до конфликти.

Тук залата се поразсъни и разбра шегата. Тя стана и бисера на тази иначе скучна лекция, но лекциите на професора никога не бяха много занимателни.

– Предните лапи на бипедализните динозаври спокойно могат да държат камък или дърво. Това би улеснило не само ловът, но и защитата от евентуално нападение. Някои учени даже претендират, че динозаврите може да са имали своя цивилизация със съответната йерархия, крал и аристокрация, но внезапното изчезване на динозаврите и унищожителната сила на вековете крият тези интересни събития под дебело було, което все още не можем да повдигнем.

В този момент се разнесе звън и професора със съжеление забеляза, че интереса към лекцията му изразен с приомите на математиката клони към нула.

Студентите напуснаха залата и се отправиха към близкото заведение за бързи закуски. Професор Андрюс не бе почитател на бургерите и колата затова реши да вечеря в италианският ресторант надолу по 3-то авеню.

Долината продължаваше своят скучен живот. Хората идваха и си отиваха, раждаха се и умираха, но долината си оставаше все същата. Всъщност тя изглеждаше доста странно. Бе изградена от четири грамадни скали които сключваха ъгъл почти под деведесет грауса. Отвън тя беше по скоро кръгла, но това не можеше да се каже от човек с бедна фантазия защото от западната страна имаше каменна кариера, която разваляше общия пейзаж.

Годината бе '68-а. Събитията в Корея, Виетнам и още няколко неявни бойни между двата „гранда“ наостри политическата обстановка. За да се помирят бе организирана среща на високо равнище, която трябваше да уреди тази „кавга“. Но по едно нещастно обстоятелство, лошият обрат на преговорите и една чаша стар сок от ананас доведоха нещата до най-лошото. На 13 септември 1968г. в 6:30 часа централно европейско време започна най-кратката, най-смъртоносна и последна война между хората. Стотици „гъби“ изникнаха на лицето на измъчената земя. За миг тя светна като коледно дръвче от атомните и водородни взривове. Всичко живо беше пометено и към 6:30 вечерта можеше да се каже, че човешкият род не съществува. С него си отидоха и други милиони видове, които изобщо нямаха никаква вина за човешката глупост. На планетата Земя, която вече беше сива, а не синьо-зелена, остана само една форма на живот. Еволюцията, която току-що изгуби едно от най-добрите си произведения, веднага се зае за работа и започна да променя и адаптира съществото. Милиони години бяха необходими на майката природа да възтанови всичко това което хората бяха разрушили за толкова малко време.

Една сутрин, когато над домовете на хилядите жители на Долината изгря слънцето, един професор обмисляше своята реч пред учениците. Той трябваше да им разкаже за двукраката форма на живот, която се основаваше предимно на въглерод, кислород, азот, плутоний(?!?), уран(?!?) и други елементи от средата на химическата му таблица. Те са били огромни, част от тях са били хишници, а други със смесено хранене. Интересно е, че част от тях са развили способността да ходят на два крака. Това бе довело до закърняване на пръстите на давата задни крака и те вече не са могли да задържат предмети с тях. Все пак професора не можеше да проумее как едно същество изразходващо толкова енергия за да се движи, храни и т.н. може да има някакви по-значителни умствени процеси. Не му се спореше с декана по въпроса дали е възможно тези същества да са имали някаква цивилизация. Професора искрено се учуди как може хлебарка да вярва на такива детски приказки.

КРАЙ

© Мартин Йоцев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/579>]